

brieven en andere kleine Stukken; en met dezen verstaande, dat de voordeelen van een eventueel debiet aan het fonds van de Staats-Drukkerij, op de gewone wijze, te goede zullen komen.

Brusfel den 5 Augustus 1814.

(get.) A. R. F A L C K.

Alle hinderpalen, Mijne Heeren! zijn ook dus ten dezen opzigte weggeruimd. — Wij zijn hier door eerst waarlijk in de gelegenheid gebragt, om ons groot doel, de uitbreiding van Wetenschap en daaruit voortvloeiende algemeene beschaving, meer en meer uit te voeren — de doorwrochte Verhandelingen hiertoe geschikt, en bij het Instituut reeds voorhanden, het door den druk openbaar maken derzelve, zal op de krachtadigste wijze hiertoe kunnen strekken. — Wij allen zullen deze gelegenheid te baat nemen, en het Instituut zal ook van het geleerd publiek die achting verwerven, waarop de talenten van zoo velen Uwer, en het edele doel dat wij ons voorstellen, zoo ruimen aanspraak geven.

Hebben de gebeurtenissen van dezen jaarkring over onze Maatschappij, over het Vaderland, en elk getrouw beminnaar van hetzelfde, een algemeen licht van blijdschap en genoegens verspreid, dit echter is somtijds overschaduwd geworden door bijzondere droeve lotgevallen en verliezen.

De dood van ons zoo waardig Medelid, den Heer **J. G. RAUPPE**, heeft niet alleen deze Maatschappij, maar allen die eenigen prijs stellen op hooge bekwaamheden en kunstvermogen, gepaard met nederigheid en het verdienstelijkste karakter, getroffen.

Zij dus niet alleen die de aangenaamste en eene der verhevenste Kunsten bewonderen, maar ook zij die ons afgestorven Medelid slechts in de betrekking van Vader, Vriend, en nuttig Lid der menschelijke Maatschappij

gekend hebben, betreuren hem even zeer, en zijn afsterven wordt dus door onze Maatschappij, die hij in allen opzigten tot eere verstrekte, op het regtmatigste gevoeld.

De Heer RAUPPE was geboren te Stettin op den 7den Julij des jaars 1762. Reeds zeer vroeg toonde hij eenen goeden aanleg voor de Muzijk. Zijne keus viel op de Violoncel. Hij had gelegenheid lessen te ontvangen van den grooten DUPORT, vermaard Violoncellist van Zijne Majesteit den Koning van Pruisen. Zijne vorderingen waren buitengemeen. Hij deed nog jong zijnde muzikale reizen, en verwierf zich door zijn talent overal achting en bewondering. In den jare 1782 of 1783 kwam hij naar Amsterdam, en vond hier algemeenen bijval. Hij werd aangezocht om hier te blijven, en bleef toen twee jaren: daarna vervolgde hij nog eens zijne reizen, en kwam in den jare 1786 wederom. Sedert dien tijd is hij altoos hier gebleven tot zijn overlijden, het geen plaats had op den 15den Junij dezes jaars.

RAUPPE was een der grootste thans levende Violoncellisten. Hij muntte bijzonder uit door schoonheid en kracht van toon of geluid. Die toon was sterk, vol, rond, en daarbij zeer aangenaam. Hij drong diep in het hart van elken gevoeligen toehoorder. Door alle kenners wordt RAUPPE inzonderheid geroemd om zijnen voordragt. Hij drukte alles uit met eene zachte en verhevene eenvoudigheid, die *hem alleen* eigen was, en die hem noch in een Allegro vol kracht en majesteit, noch in het gevoeligste en meest roerende Largo of Adagio verliet; — en zeker, dit behoort tot het verhevenste gedeelte der Toonkunst; want wat de déclame en de gebaarden voor de welsprekendheid zijn, is hier de voordragt. Hij deed den zin en den stijl van zijnen schrijver altijd hooren, met eene juistheid en karakter, waartoe alleen de man van groote bekwaamheid in staat is, en die *hem* op de uitmuntendste wijze kenmerkte. MOZART, bleef altijd MOZART: — HAYDN, altijd HAYDN, wanneer hunne stukken door RAUPPE werden voorgedragen. De bijvoegselen en versierzels, welke hij aan den stijl van zijne Schrijvers bijbragt, waren alle zoo gepast, zoo doelmatig, zoo eigenaardig tot den stijl

stijl zelven behoorende, dat ieder kenner der Toonkunst naauwelijks durfde beslissen, of hij den grooten RAUPPE, of den Schrijver van het stuk, meest moest bewonderen. Aan dit groot en den man van fijnen en zuiveren smaak kenschetzend doel, offerde RAUPPE waarschijnlijk menig versierzel op. Hij was spaarzaam in zijne agrementen, echter met voordacht spaarzaam, ofschoon sommigen hierin wel eens gelegenheid vonden, hem te beschuldigen van gebrek aan dat altoos levendige en krachtige gevoel, het welk de natuur alleen, en geene oefening, hoe groot ook, den Kunstenaar geven kan.

In de moeijelijkste en naauwelijks voor iemand dan voor RAUPPE uitvoerbare gedeelten der Muzijkchriften, verliet hem nimmer zijne majestueuse eenvoudigheid; hij droeg alles voor met hetzelfde gemak, met dezelfde zekerheid, als of hij enkel accompaneerde. Door zijne onnavolgbare uitvoering, wist hij de moeijelijkheid te verbergen, voor het oor van den kenner, zoo wel als voor den onkundigen, om beiden niets te doen gevoelen, dan de zachte schoonheid van den stijl zijns Schrijvers, en de stille verhevenheid zijner uitvoering. Zijne geoefendheid, zijne vastheid en heerschappij, die hij over het moeijelijke speeltuig voerde, 't welk hij behandelde, was zoo groot, dat wij, in onzen tijd althans, niemand daarin boven hem gehad hebben. — Zoodanig was zijne ervaring en geoefendheid, dat hoedanig ook de Bas was die hij in de hand nam, hij die aanstonds speelde met zuiverheid en juistheid. — De Klavierspeler is niet zekerder dat zijne snaar het geluid zal geven, waarop het Speeltuig gestemd is, dan RAUPPE was, dat hij van zijne snaar het geluid zou hooren dat hij van haar eischen moest.

Het doel toch der edele Toonkunst is te behagen, te streelen, zachte aandoeningen in de ziel te verwekken, die tot hooger einden op te leiden, en den mensch voor de indrukken van zijn gevoel, gezelligheid en zoo vele deugden, die hier uit voortvloeijen, vatbaar te maken. Wie twijffelen mogt of RAUPPE in eenen bijkans ongeloofelijken graad dit heilig oogmerk der kunst wist te bereiken, die herinnere zich aan het oogenblik, waarop RAUPPE in eene Vergadering van honderde menschen, in een rustpunt